



Proletari din toate țările, uniți-vă!

Zdrobiți orânduirea cea crudă și nedreaptă, ce lumea o împarte în mizeri și bogați!

Nr. 5 (28) mai 2014 • Publicație lunară de orientare pro-comunistă • Exemplar gratuit

ISSN 2359-7798

ISSN-L 2359-7798

Politic • Economic • Social • Editorial • Extern • Sport

93 DE ANI DE LA CREAREA PARTIDULUI COMUNIST ROMÂN

Aniversăm 93 de ani de la fondarea Partidului Comunist Român, denumit atunci Partidul Socialist-Comunist din România. Congresul de transformarea Partidului Socialist în Partid Comunist a avut loc pe 8 mai 1921, în condiții complexe, ale unui avânt revoluționar intern și internațional în creștere.

Se întâlneau atunci, pentru prima dată într-un congres oficial, delegați ai organizațiilor socialiste de pe ambii versanți ai Carpaților. Au fost prezenți peste 60 de delegați din 36 de orașe ale țării, care reprezentau 45.086 membri. Printre delegați se numărau militanți de seamă ai mișcării socialiste: Gheorghe Cristescu, Dumitru Grofu, Constantin Gheorghian, Th. Iordăchescu, Dumitru Stoiculescu, Ștefan Benedec, Gheorghe Stoica și mulți alții. Acesta a fost un moment crucial, de încununare a unui proces anevoios, presărat cu numeroase jertfe în numele idealului afirmat încă de primii revoluționari români - **idealul socialist**.

Congresul a fost pregătit îndelung, printr-o activitate susținută. Un rol deosebit în munca de propagandă procomunistă l-a avut ziarul

“Socialismul”. La 5 martie 1921 a fost publicată ordinea de zi a Congresului, care cuprindea: 1. Darea de seamă; 2. Programul și afilierea la Internaționala Comunistă; 3. Tactica Partidului; 4. Raporturile dintre Partid și sindicate; 5. Statutul și organizarea Partidului; 6. Cooperativele; 7. Problema agrară; 8. Alegerea organelor conducătoare.

O muncă deosebită, anterioară Congresului Partidului, s-a desfășurat în legătură cu definirea rolului sindicatelor. Congresul general al sindicatelor a fost convocat pentru 12-14 mai 1921 și urma ca acesta să stabilească în mod hotărât că sindicatul este o uniune a unei ramuri de industrie ce conduce lupta economică a muncitorilor și care participă, într-o colaborare constantă cu partidul politic al proletariatului, la lupta clasei muncitoare pentru victoria socialismului. Rezulta clar că lupta sindicală nu se limita doar la obținerea de reforme pentru îmbunătățirea condițiilor de muncă în societatea capitalistă.

(continuare în pag. 2)

101 ANI DE LA NAȘTEREA LUI GHEORGHE APOSTOL

S-a născut în comuna Tudor Vladimirescu, S Județul Galați, la 16 mai 1913. La 16 ani, ucenic fiind la o turnătorie din Galați, îl cunoaște pe electricianul Gheorghe Gheorghiu, activist sindical și viitorul conducător al Partidului Comunist și al Statului Român - Gheorghe Gherghiu-Dej, ocazie cu care intră în mișcarea sindicală. Se remarcă pentru întâia oară, ca militant activ, în timpul mișcărilor greviste din anii 1930-1933, când se apropie sufletește de Gheorghiu-Dej, alături de care a militat toată viața.

Este judecat și condamnat pentru activitate

politică antifascistă și comunistă în anul 1937. Își ispășește pedeapsa în închisoarea politică de la Doftana, unde îl reîntâlnește pe prietenul său Gheorghe Gheorghiu-Dej. Este eliberat în anul 1940, ca urmare a expirării condamnării de 3 ani, dar după scurt timp este rearestat și, fără să fie judecat, este trimis, alături de mulți alți militanți de stînga „periculoși” pentru regimul antonescian, angrenat în războiul împotriva URSS, în diferite lagăre politice: Miercurea Ciuc, Caracal, Târgu Jiu.

Participă la reorganizarea mișcării sindicale de după război, ajungînd președinte al Confederației Generale a Muncii (1945-1952), apoi președinte al Consiliului General al Uniunii Sindicatelor din România - UGSR (1955-1961, 1967-1969).

(continuare în pag. 5)

SOCIETATEA SOCIALISTĂ

Este acea societate care încearcă să tindă către omul nou, omul onest și drept, unde sărăcia se află întotdeauna la limite joase.



Cuprins:

1. 93 de ani de la crearea Partidului Comunist Român.....	pag. 1
2. 101 ani de la nașterea lui Gheorghe Apostol.....	pag. 1
3. Strategia României (2)	pag. 2
4. Sclavia azi	pag. 6
5. Dacă duminica viitoare ar avea loc alegeri prezidențiale	pag. 8
6. La adio, Bere Azuga!	pag. 9
7. La Bârlad, primul rulment a fost fabricat în cinstea zilei de 1 Mai 1953	pag. 9
8. Periplus în Țara Dimineților Liniștite(3).....	pag. 10
9. Ce se mai vorbește pe NET	pag. 10
10. 196 de Ani de la nașterea lui Karl Marx	pag. 11
11. 9 Mai 1945 - Ziua Victoriei împotriva fascismului	pag. 12
12. Comuniștii ruși se pronunță pentru refacerea URSS.....	pag. 13
13. Cubanezii denunță cenzura SUA	pag. 13
14. Cuba menține de 55 de ani caracterul socialist al Revoluției	pag. 14
15. Un apel pentru pace din partea Venezuelei	pag. 15

(continuare din pag. 1)

Au fost combătute, totodată, ideile greșite ale unor membri cu influență în Partidul Socialist, care cereau intrarea tuturor membrilor de sindicat în Partid. S-a arătat cu claritate că Partidul este avangarda clasei muncitoare, pregătită teoretic, capabilă să-și orienteze strategia și tactica în funcție de conjunctura politică, și nu clasa muncitoare în totalitatea ei.

Mișcarea tineretului muncitor a urmat cursul general pe care-l luase mișcarea muncitorească din România. În urma măsurilor represive, gazeta “Tineretul Socialist” a fost întreruptă aproape 6 luni de zile. În primăvara anului 1921 a reapărut, printre colaboratorii săi de frunte fiind Lucrețiu Pătrășcanu, Nicolae Popescu-Doreanu și Ștefan Teodorescu.

Congresul Partidului a dezbătut Raportul asupra afilierii la Internaționala a III-a Comunistă, iar partidele credincioase principiului luptei de clasă, afiliate la ea, au adoptat denumirea de Partide Comuniste, pentru a se distinge de partidele reformiste care au dus la falimentul Internaționalei a II-a.

Esența revoluționară a programului Partidului rezulta din prevederile sale fundamentale, și anume: puterea economică și politică a clasei capitaliste stă în stăpânirea mijloacelor de producție; lupta proletariatului trebuie dată în această direcție, pentru a obține mijloacele de producție și schimb, și pentru a le preface în proprietate publică.

Țelul Partidului Comunist Român - așa cum rezultă din documentele Congresului - era edificarea celei mai umane societăți, fără exploatare și asuprire, cu un înalt nivel de civilizație a întregului popor - societatea socialistă. Se avea în vedere asigurarea locuințelor salubre, dezvoltarea fizică și intelectuală desăvârșită (cu precădere a tinerei generații), gratuitatea asistenței

1.2. Ramuri ale industriei construcțiilor de mașini și prelucrării metalelor, chimiei și petrochimiei, materialelor de construcții, ușoară și alimentară:

Direcția strategică a fost fundamentată de Statul Român, în primul rând pe rolul determinant al industriilor naționale de avangardă - purtătoare ale progresului tehnico-științific contemporan - în accelerarea proceselor de inovare și de înzestrare a tuturor ramurilor de activitate cu mijloace tehnice avansate, pentru alinierea acestora la nivelul celor din statele dezvoltate ale lumii.

medicale, salubritatea mediului înconjurător, separarea bisericii de stat, fără exercitarea vreunei constrângeri asupra vreunor culte.

În deschiderea lucrărilor Congresului, Gheorghe Cristescu, secretarul general al Partidului, a înfierat guvernul Averescu pentru represiunile sale împotriva clasei muncitoare. Ministrul de Interne, Constantin Argetoianu, ordonase ca în jurul localului în care se ținea Congresul să patruleze trupe ale poliției. Același Argetoianu declarase în Adunarea deputaților: “Fiți siguri că, atâta timp cât voi fi în fruntea Ministerului de Interne, pericolul bolșevic (comunist, adică) în țara românească nu va fi. În lunile premergătoare



8 Mai 2014 - De ziua PCR

Congresului fuseseră arestați peste 100 de militanți și muncitori. Un număr important de activiști de frunte se aflau în închisoare pentru participarea la greva generală din 1920, între care: Constantin Popovici, Iancu Olteanu, Leonte și Lenuța Filipescu, Pavel Tcacenco, Constantin Ivănuș și mulți alții.

În 12 mai, în timp ce se dezbătea problema agrară, în sala Congresului au pătruns forțe militare și polițienești, care au cerut procesul verbal cu numele celor care au semnat afilierea la Internaționala a III-a. Aceștia au fost arestați

În al doilea rând, pe faptul că industriile proprii erau singurele în măsură să asigure valorificarea eficientă a resursele naturale și a forței de muncă, în vederea creșterii

STRATEGIA ROMÂNIEI, ORIENTATĂ CĂTRE CREȘTEREA ECONOMICĂ, ÎN ANII ANTERIORI TRANZIȚIEI DE DUPĂ 1989 (2)

veniturilor și ridicării standardelor de viață, materială și spirituală, ale Națiunii Române, la nivelul celor din statele industrializate.

A. Ramuri ale industriei construcțiilor de mașini și prelucrării metalelor

sub învinuirea de “complot împotriva siguranței statului”. Au fost arestați și alți membri și invitați prezenți la Congres și au fost transportați la închisorile Jilava și Văcărești. Tot atunci au fost arestați și implicați și alți militanți din țară, în același proces, cunoscut sub numele de “procesul din Dealu Spirii” - în total 271 de persoane.

Respingând învinuirea de “complot la siguranța statului”, Gh. Cristescu declara la proces cu curaj: “Propaganda desfășurată de militanții revoluționari, scrisă ori orală, a fost publicată și în deplină conformitate cu legile țării”. “Noi nu ne-am afiliat guvernului sovietic de la Moscova, ci Internaționalei muncitorești de la Moscova”, spunea Eugen Răzvan, militant de frunte al Partidului.

Presă muncitorească și cea burghezodemocratică au publicat numeroase articole de protest contra deținerii aproape a unui an în prevenție a comuniștilor, judecați apoi la Curtea marțială, schingiuiți și maltratați. Nicolae Iorga scria: “*Ținem să protestăm alături de toată lumea conștientă și cu dragoste de soarta cetățenilor acestui stat și demnitatea noastră ca popor, contra tratamentului barbar ce se aplică la 300 de cetățeni ai acestui stat...*”. Astfel, guvernul a fost nevoit să amnistieze la 4 iunie 1922 și să pună în libertate 213 militanți revoluționari dintre cei 271 arestați, procesul din Dealu Spirii dovedindu-se

un eșec al justiției burgheze. Astfel, se legitima existența legală a Partidului Comunist Român.

Dupa 93 de ani, noi, comuniștii, trebuie să ne strângem din nou rândurile. Burghezia nu a devenit mai blândă, nici în țară, nici peste hotare - dimpotrivă! - ea se alătură azi celui mai puternic. **Dar există și un mâine!** Acel mâine va fi - suntem convinși - al comunismului, al organizării sociale comuniste, starea naturală a societății umane.

Petre Ignat

Între anii 1966 și 1989, în industria construcțiilor de mașini și prelucrării metalelor, în afară de extinderile care s-au făcut la întreprinderile existente, au fost construite și puse în funcțiune, cu ajutorul investițiilor și creației tehnice românești, sute de noi capacități de producție, în toate colțurile patriei.

Dintre acestea, amintim: Uzina de mașini grele, Fabrica de elemente de automatizare și Uzina decinescoape București, Uzina de autoturisme și Fabrica de motoare electrice Pitești, Fabrica de frigidere Găești,





Fabrica de osii și boghiuri Balș, Fabrica de mașini de calcul electromecanice Târgu Mureș, Întreprinderea de rulmenți și Întreprinderea de panouri și tablouri electrice Alexandria, Întreprinderea de strunguri Târgoviște, Întreprinderea de vagoane Caracal, Întreprinderea de utilaje pentru industria materialelor de construcții și refractare și Fabricile de echipamente hidropneumatice,



scule și dispozitive Bistrița, Întreprinderea de elemente pneumatice și automatizări Bârlad, Întreprinderea „Tehnoton” și Întreprinderea de mașini grele și unelte speciale Iași, Întreprinderea de armături industriale din fontă și oțel Zalău, Întreprinderea de dispozitive, stanțe, matrițe și scule de așchiere Focșani, Întreprinderea de aparataj electric de instalații Titu, Întreprinderea de utilaj greu Cluj-Napoca, Întreprinderea de utilaj greu și Întreprinderea de autoturisme „Oltcit” Craiova, Întreprinderea de construcții metalice Tecuci, Întreprinderea de armături industriale din oțel Strehăia, Întreprinderea de mașini-unelte Marghita, Întreprinderea de relee Mediaș ș.a.m.d.

Mărirea potențialului productiv al industriei construcțiilor de mașini și prelucrării metalelor a condus, ca urmare a noilor capacități puse în funcțiune între anii 1966 și 1989, la creșterea semnificativă a producției în acest sector, în ultimul an al etapei, 1989, față de anii 1965 și 1938, de 12,15 ori și, respectiv, de 282 de ori. În 1989, datorită politicii de stat promovate în domeniu, producția industriei construcțiilor de mașini și prelucrării metalelor avea o pondere, în structura producției din industria extractivă și prelucrătoare a țării, de 27,7% (față de 10,2% în 1938). În ceea ce privește ponderea producției construcțiilor de mașini, aceasta prezenta în 1989, în producția industrială globală a României, o valoare specifică, de 15,9% (față de 0,0%, în 1938 - în acest an, țara noastră nu avea încă o industrie constructoare de mașini), iar cea a industriei electrotehnice,

de 4,2% (comparativ cu 0,9%, în 1938).

În paralel cu ridicarea edificiilor industriale prezentate, cu aportul definitoriu al cercetărilor de profil, între anii 1966 și 1989 au fost asimilate și introduse în fabricație o serie de produse noi, cu complexitate și performanțe tehnico-economice ridicate, printre care: mașini-unelte cu comandă numerică; instalații de foraj de mare adâncime; platforme de foraj marin; produse ale industriei aeronautice; utilaje, instalații și echipamente pentru centrale nucleare-electrice; laseri de mare putere; calculatoare electronice; componente electronice; roboți industriali; strunguri carusel de 11.000 și de 16.000 mm; noi tipuri de autoturisme de oraș, autobuze și autocamioane; autotractoare și autobasculante cu motor Diesel; autobasculante de mare capacitate; nave maritime de 55.000, 65.000 și 150.000 tdw; locomotive electrice de 5.100 kw; combine autopropulsate pentru recoltat cereale; vagoane metrou; războaie de țesut automate; televizoare color; frigider și congelatoare cu compresor ș.a.m.d.

B. Ramuri ale industriei chimice și petrochimice

În industria chimică - ramură în cadrul căreia s-au dezvoltat, cu prioritate, cu ajutorul investițiilor și cercetării științifice, domeniile care asigurau o prelucrare complexă a materiilor prime - au fost construiți adevărați giganți ai chimiei românești: Combinatul de îngrășăminte azotoase Târgu Mureș, Uzina de fibre sintetice Iași, Combinatul petrochimic Pitești, Combinatul petrochimic Midia-Năvodari, Combinatul chimic Râmnicu Vâlcea, Uzina de lacuri și vopsele



„Policolor” - București, Combinatul de îngrășăminte chimice Slobozia, Unitatea de fibre poliesterice Vaslui, Combinatul chimic Giurgiu, Întreprinderea de anvelope Zalău

ș.a.m.d. La acestea s-au adăugat numeroase fabrici și instalații, puse în funcțiune după anul 1965, în cadrul unor mari combinate deja existente, la Craiova, Turnu Măgurele, Săvinești, Iași, Govora, Ocna Mureș, Brazi, Năvodari, Făgăraș, Valea Călugărească, Borzești, Râșnov, Arad, Victoria, Brăila etc. Prin aportul noilor obiective economice, construite între anii 1966 și 1989, producția industriei chimice era în 1989, comparativ cu anii 1965 și 1938, de 10,52 ori și, respectiv, de 379 ori mai mare. În structura producției industriei extractive și prelucrătoare a României, producția acestei ramuri avea în 1989 o valoare de 9,8% (față de 2,7% în 1938).

Sprijinită de o cercetare științifică proprie, chimia românească a introdus în fabricație, între anii 1966 și 1989, produse de înaltă tehnicitate apreciate pe plan mondial, precum: cauciuc poliizoprenic și polibutadienic, etilenă, propilenă, octanol, dimetilteftalat, acrilonitril, polietilenă, polipropilenă, polistiren, poliesteri pentru spume poliuretanic rigide, rășini poliesterice, noi tipuri de medicamente, coloranți, lacuri și vopsele ș.a.m.d. Un domeniu cu implicații profunde asupra creșterii gradului de valorificare a resurselor de materii prime și diversificării producției, atât pentru consumul intern, cât și pentru export, l-a constituit industria petrochimică - ramură nouă, creată după 1960.

C. Ramuri ale industriei materialelor de construcții, ușoară și alimentară

Între anii 1966 și 1989, cu aportul investițiilor și cercetării științifice românești, au fost introduse noi capacități de producție și în celelalte ramuri industriale ale țării, între care un loc aparte l-a ocupat, prin caracteristicile sale, industria materialelor de construcții, ușoară și alimentară.

În industria materialelor de construcții menționăm, printre altele, noi linii de ciment, la fabricile de la Bârsești-Târgu Jiu și Medgidia, noi unități de produse ceramice pentru construcții la Iași, Sătuc-Buzău, Zalău, întreprinderile de prefabricate din beton de la Călărași și Hunedoara, Combinatul pentru lianți Hoghizi, Fabrica de ciment Tascu ș.a.m.d. Ele au contribuit decisiv la creșterea producției acestei ramuri, de 7,35 ori și, respectiv, de 169 ori în 1989 (față de 1965 și 1938).

În industria ușoară - considerată,





la fel ca și cea alimentară, ramură complementară - datorită atragerii femeilor în activitatea de producție într-o proporție mai mare, s-au construit: Tăbăcăria minerală



de la Corabia; fabrici de încălțăminte la Drăgășani, Huși, Hunedoara; țesătorii de mătase, bumbac sau lână la Iași, Pitești, Giurgiu, Bistrița, Slatina, Adjud, Târgu Mureș, Botoșani; filaturi pentru fire din fibre chimice, bumbac, lână, in și cânepă la Oltenița, Carei, Odorheiu Secuiesc, Zalău, Miercurea Ciuc, Baia Mare, Vaslui, Câmpulung Moldovenesc, Roșiorii de Vede, Gura Humorului, Huși, Focșani, Mizil, Fălticeni; fabrici de tricotaje la București, Miercurea Ciuc, Suceava, Pașcani, Cehu Silvaniei, Petroșani, Motru, Sângeorz-Băi, Fetești, Câmpeni, Negrești-Oaș; fabrici de covoare la Beclean și Alba Iulia; fabrici de confecții la Craiova, Târgu Secuiesc, Reșița, Scornicești, Râmnicu Sărat, Focșani, Satu Mare; fabrici de porțelan de menaj la Alba Iulia și Curtea de Argeș; fabrici de sticlărie de menaj la Bistrița și Berca; Fabrica de vase emailate Focșani; Fabrica de faianță Baia Mare ș.a.m.d. Capacitățile de producție din industria ușoară satisfăceau nevoile interne, asigurând totodată și un disponibil crescând de produse pentru export. Industria ușoară înregistra, în 1989, cu prioritate, produse din sticlă, porțelan și faianță, textile, confecții, pielărie, blănărie și încălțăminte, de 8,2 ori și, respectiv, de 115 ori, de 6,18 ori și, respectiv, de 41 de ori, de 10,15 ori și, respectiv, de 132 de ori, de 5,15 ori și, respectiv, de 39 de ori mai mult decât în anii 1965 și 1938.

În industria alimentară – importantă pentru folosirea completă a materiilor prime agricole și pentru valorificarea superioară a acestora – s-au remarcat: Fabrica de ulei Slobozia, Fabrica de prelucrat boabe de soia Urziceni, fabricile de conserve din legume și fructe de la Calafat, Fetești,

Turnu Măgurele, Caracal, Fabrica de conserve de pește Sulina, Fabrica de amidon Târgu Secuiesc, Fabricile de zahăr Buzău, Corabia, Oradea, Calafat, Ianca, Zimnicea, Arad, Babadag, Fundulea, Năvodari, precum și un însemnat număr de fabrici de produse lactate, abatoare, complexe de morărit și panificație, fabrici de bere ș.a.m.d. Producția acestei ramuri era în 1989 de 3,7 ori mai mare decât în 1965, și de 12 ori mai mare decât în 1938, asigurând nevoile de consum ale întregii națiuni. Construirea și introducerea în circuitul economic național, între anii 1966 și 1989, a unor noi edificii și produse industriale, au generat atât crearea unor noi ramuri de producție, care au schimbat esențial structura și ierarhia activităților productive din economia României, cât și modificarea însemnată, în folosul țării, a raportului dintre importul și exportul de mărfuri, în cadrul schimburilor comerciale cu celelalte state ale lumii. Este important de menționat că industria României, la sfârșitul perioadei 1966-1989, era înzestrată în proporție de 65-70% cu mijloace de producție dintre cele mai avansate, care asigurau crearea de produse de calitate, la nivelul celor fabricate în statele cu o industrie dezvoltată. Potrivit studiilor de specialitate, în 1989 nivelul tehnologic al produselor din industria prelucrătoare românească era apropiat de cel din Japonia, SUA, Regatul Unit, egal cu cel din Austria, Olanda, Turcia și superior celui din Danemarca, Norvegia, Grecia ș.a.m.d.

1.3. Ramuri ale agriculturii

Situând în centrul strategiei naționale dezvoltarea, cu prioritate și în avans, a industriei, în general, și a celei producătoare de mijloace de producție, în special, pentru a asigura permanent nevoile reproducției materiale largite și creșterea calității vieții întregii națiuni, Statul Român a acordat o atenție sporită dezvoltării și eficientizării agriculturii. Suportul realizării acestor obiective strategice l-a constituit - la fel ca în cazul industriei - volumul sporit de investiții făcute direct



de către stat, prin bugetele sale anuale, și cercetarea științifică proprie, susținută în întregime tot de către Statul Român.

A. Ramuri agricole vegetale

Prin dimensiunile și orientarea investițiilor și cercetărilor în domeniu, aceste ramuri au contribuit decisiv, în primul rând la consolidarea și modernizarea bazei tehnico-materiale a ramurilor agricole vegetale, conform următoarelor date: tractoare agricole (exprimate în mii de bucăți) - 84,4 în 1965, și 151,7 în 1989; combine autopropulsate pentru recoltat cereale (mii de bucăți) - 36,8 în 1965, și 61,9 în 1989; îngrășăminte chimice (100% substanță activă, exprimate în mii de tone) - 297,2 în 1965, și 1.158,8 în 1989; suprafața totală amenajată pentru irigații (exprimată în mii de hectare) - 229,9 în 1965, și 3.170 în 1989.

În privința înzestrării tehnice, la sfârșitul anului 1989 agricultura României dispunea de 151.745 de tractoare, 83.286 de pluguri pentru tractor, 35.386 de cultivate mecanice, 43.608 semănători mecanice, 15.596 de mașini pentru împrăștiat îngrășăminte chimice, 61.994 de combine autopropulsate pentru recoltat cereale, 15.811 combine tractate pentru recoltat porumb și furaj, precum și de diverse alte tipuri de mașini agricole, superioare celor din anii precedenți. În 1989, suprafața arabilă ce revenea pentru un tractor agricol s-a redus de la 2.960 de hectare în 1938, și 121 de hectare în 1965, la 62 de hectare. Practic, necesarul de combine autopropulsate pentru recoltat cereale și cel privind diverse tipuri de utilaje și mașini agricole s-a realizat între anii 1966 și

1989. Cu ajutorul investițiilor și cercetării științifice, s-a acționat intens pentru extinderea chimizării agriculturii, cantitatea de îngrășăminte chimice

livrată acestei ramuri de industria de profil nou creată, fiind în 1989, față de 1960, de 15,65 de ori mai mare, iar față de 1938, de 1.158,80 de ori mai mare.

În aceiași ani și pe aceleași căi, au fost amenajate sisteme moderne de irigații, pe



← zeci de mii de hectare fiecare, în județele care dispuneau de resurse naturale favorabile, provenind din bazinele Dunării, Prutului, Siretului, Mureșului și ale altor râuri interioare.

La sfârșitul anului 1989, s-a ajuns, astfel, ca suprafața amenajată pentru irigații a țării noastre, în mărime totală de 3,17 milioane de hectare, să fie de 15,87 de ori mai mare decât cea de la sfârșitul anului 1965 și, respectiv, de 3.168,20 de ori mai mare decât cea de la sfârșitul anului 1938.

Efectele dezvoltării și modernizării bazei tehnico-materiale a agriculturii nu au întârziat să apară, producția agricolă vegetală a României la principalele culturi fiind în 1989 de 2,24 de ori mai mare decât în 1960 și de 4 ori mai ridicată decât în 1938. În cadrul acesteia, cele mai importante creșteri în privința

asigurării permanente și depline a securității alimentare a populației, le-au înregistrat producțiile următoarelor culturi agricole, exprimate în mii tone: grâu și secară - 6.061,9 în 1965 și 7.935,2 în 1989; porumb - 5.877,0 în 1965 și 6.761,8 în 1989; plante uleioase - 623,5 în 1965 și 1.034,3 în 1989; sfeclă de zahăr - 3.275,2 în 1965 și 6.771,1 în 1989; cartofi - 2.194,7 în 1965 și 4.420,3 în 1989; legume - 1.654,5 în 1965 și 3.726,6 în 1989. Aceste sporuri sunt și mai evidente, dacă avem în vedere că în 1989 producțiile pe locuitor ale României - la grâu de 343 kg, la porumb de 292 kg, la sfeclă de zahăr de 293 kg, la cartofi de 191 kg - au situat țara noastră, în domeniile respective, pe locurile 8, 4, 14 și 7 între statele lumii, înaintea unor țări dezvoltate, precum:

Germania de Vest (cu excepția producției de sfeclă de zahăr), SUA (cu excepția producției la porumb), Regatul Unit ș.a.m.d.

B. Ramuri ale zootehniei

Un rol important în ansamblul acțiunilor îndeplinite de Statul Român, pentru creșterea potențialului productiv și pentru dezvoltarea agriculturii, l-au avut măsurile întreprinse pentru modernizarea bazei tehnico-materiale



a ramurilor zootehniei, ale căror producții erau, de asemenea, vitale pentru traiul sigur și calitativ superior al populației României. Cu sprijinul investițiilor și cercetărilor științifice proprii, au fost construite și puse în funcțiune în toate județele țării, inclusiv pe raza Capitalei, complexe moderne, de mare capacitate, pentru creșterea animalelor și păsărilor, cu un grad ridicat de mecanizare, care ofereau posibilitatea aplicării unor tehnologii eficiente. Edificate pe principii științifice și în raport cu satisfacerea nevoii de aprovizionare a populației din localitățile urbane, și parțial din cele rurale, cu carne și produse industriale din carne, în condiții de eficiență ridicată, capacitatea acestora varia: în cazul celor animaliere, de la câteva zeci și sute

de mii până la mai bine de 1 milion de capete, iar în cazul celor avicole, de la câteva sute de mii până la mai bine de 1 milion de capete.

În domeniul animalier, amintim unitățile: Cialda de Jos, județul Alba; Ceala, județul Arad; Oarja, județul Argeș; Bacău, județul Bacău; Palota, județul Bihor; Șieu Măgheruș, județul Bistrița-Năsăud; Bucecea, județul Botoșani; Șercaia, județul Brașov; Brăila, județul Brăila; Buzău, județul Buzău; Berzovia, județul Caraș-Severin; Modelu, județul Călărași; Bonțida, județul Cluj; Poarta Albă, județul Constanța; Let, județul Covasna; Bilciurești, județul Dâmbovița; Băilești, județul Dolj; Cosmești, județul Galați; Giurgiu, județul Giurgiu; Târgu Jiu, județul Gorj; Cristuru Secuiesc, județul Harghita; Orăștie, județul Hunedoara; Combil, județul Ialomița; Tomești, județul Iași; Seini, județul

Maramureș; Drobeta Turnu Severin, județul Mehedinți; Iernut, județul Mureș; Roman, județul Neamț; Caracal, județul Olt; Stoenesti, județul Prahova; Satu Mare, județul Satu Mare; Zalău, județul Sălaj; Racovița, județul Sibiu; Verești, județul Suceava; Zimnicea, județul Teleorman; Comțim, județul Timiș; Măcin, județul Tulcea; Munteni, județul Vaslui; Băbeni, județul Vâlcea; Focșani, județul Vrancea; Popești-Leordeni și ICPCP Periș, Municipiul București și multe altele.

(Va urma)

Prof. univ. dr. Gavrilă Sonea

(continuare din pag. 1)



Gheorghe Apostol și soția sa
Adriana Codreanu-Apostol (1980)

Între aprilie 1954 și octombrie 1955 îndeplinește funcția de Prim-secretar al Comitetului Central al PMR, înlocuindu-l temporar la conducerea Partidului Comunist pe Gheorghe Gheorghiu-Dej, întrucât atunci funcționa regula: cele mai înalte funcții în Stat și în Partid să nu fie îndeplinite de aceeași persoană.

A fost prim-vicepreședinte al Consiliului de Miniștri (Guvern) între anii 1952-1954 și 1961-1967.



Gh. Apostol împreună cu Ștefan Andrei - Ministru
al Afacerilor Externe



A fost îndepărtat din Comitetul Central al PCR în anul 1969 și trecut ca director la Rezervele de Stat (până în 1975).

Din 1977 activează în diplomatie, ca ambasador în Argentina (1977-1983), Uruguay (1978-1983) și Brazilia (1983-1988).

În ultimii ani ai vieții sale a urmărit consternat cum țara sa, pentru care a trăit și luptat, s-a autodistrus printr-un climat de indecizie și haos politic și social, întrebându-se: „este oare România de azi țara pentru care am luptat și am visat?”

La adunarea generală de constituire a Comitetului de reorganizare a Partidului Comunist Român din 27 martie 2010 a fost ales Președinte de onoare.



Gh. Apostol și Petre Ignatencu, anul 2008

Pentru noi, membrii Comitetului Central al PCR, a reprezentat și va reprezenta întotdeauna un exemplu de moralitate și de statornicie în crezul său comunist. Nu a

cedat nici atunci când i s-a cerut, de către un grup de intelectuali de frunte, să declare că nu a fost un comunist, ci un socialist, și asta în schimbul unei popularizări mai accentuate a persoanei sale de către aceștia.

Nu a acceptat acest târg, declarând ferm că din tinerețe este comunist și până la moarte va rămâne tot un comunist.

A plecat din această lume pe 22 august 2010, fără să apuce să vadă refăcut Partidul Comunist Român, căruia i-a dedicat întreaga viață.

A fost înmormântat simplu, fără onoruri, la Cimitirul Cernica.

Petre Ignatencu
Președinte al Comitetului Central al PCR

Vorbim despre sclavie la timpul trecut. Învățăm despre sclavie la istorie. Dar dacă sclavia nu a dispărut niciodată? Nu vorbim despre sclavia salariată, cea ale cărei victime suntem mai toți. Ci vorbim despre cea care ne apare de domeniul trecutului, cea cu lanțuri și cu bici. Da, există și se răspândește!

Nu mai există nicio țară în care sclavia să fie legală. Pe parcursul secolului trecut, rând pe rând, mai toate statele s-au despărțit de această practică. Ultimul care a făcut-o a fost Mauritania în 1981, și în 2008 s-a decis într-un final să se instituie și pedepse. Se observă că, în general, zonele unde capitalismul s-a dezvoltat mai repede s-au lepădat mai repede de sclavie, dar nu pentru că ar fi noul mod de producție mai etic, ci pentru că sclavii salariați, adică proletarii, sunt mai profitabili decât sclavii. Pe când sclavilor trebuia să li se asigure casă, masă și, în general, reproducerea vieții, proletarilor li se dă un salariu din care trebuie să își procure toate acestea. Aceasta nu înseamnă că stăpânul de sclavi oferea acestea, când le oferea, prin munca lui, așa cum nici capitalistul nu asigură, când asigură, salariul din munca lui. Tot din munca lor își asigură și sclavii mai vechi sau mai noi traiul. Mai precis, din ce le dă înapoi stăpânul, după ce și-a luat „dreptul”. Putem arăta că proletarii sunt mai profitabili

SCLAVIA AZI

față de sclavi și prin averile acumulate de pe urma lor. Proletarii sunt mai profitabili și datorită numărului mai mare. O dată că îi forțează concurența să se vândă cât mai ieftin, apoi că pentru un capitalist lucrează frecvent peste o mie de oameni, 1130 găsim la cel mai mare proprietar de sclavi din „patria celor bravi și liberi”. Sclavii albilor erau cel mai adesea o investiție costisitoare, dar niciodată neprofitabilă. Trebuiau cumpărați sau răpiți, și aduși de peste mări. Chiar dacă erai proprietarul și aveai legea de partea ta, te cam abțineai de a-ți bate joc de o asemenea unealtă.



Trebuie să îi menționăm, în contrapondere cu acești proprietari, pe cei care dețineau sclavi și erau conștienți că acesta e un lucru rău, dar, de asemenea, erau conștienți că nu au putere individual să schimbe mersul lucrurilor. Ca ei au existat și există și azi capitaliști onorabili. Însă eforturile lor individuale de a schimba lucrurile au

fost sortite eșecului. Asemenea eforturilor sclavilor sau proletarilor neorganizati.

Despre prezent să vorbească datele. În 2005, Organizația Internațională a Muncii estima numărul sclavilor la 12,3 milioane. În 2012 s-a ajuns la 20,9 milioane. Un sfert dintre ei copii. Pe 2,2 milioane îi consideră studii sclavi „la stat”, adică deținuți la muncă silnică și unii prin armate rebele. Pe 14,2 milioane „la privat” pentru muncă, și pe 4,5 milioane pentru prostituție. S-a schimbat metodologia studiului, dar oricum se poate vorbi de o creștere. Ea are legătură cu globalizarea capitalismului. În noi teritorii se adoptă noul mod de producție, astfel că e necesară acumularea primară de capital. Care se face apelând la vechile forme de exploatare a muncii și anume sclavia și iobăgia. Aceste zone nu au fost niciodată tocmai un paradis al justiției sociale, dar sărăcia și exploatarea aveau o predictibilitate ce acum e dată peste cap, cu cele mai tragice rezultate, de iureșul globalizării capitalismului. Aici, în Asia de sud, sunt peste jumătate din numărul total. Cei mai mulți ajung înrobiți prin îndatorare astfel manipulat, încât să nu poată fi returnată niciodată. Ba, să se răsfrângă și să înrobească întreaga familie și urmașii lor! Îndatorarea se face, de obicei, când țărani fără pământ sunt nevoiți să accepte plată în avans, ca să aibă cu ce să se hrănească până la recoltă.

În medie, 3 din o mie de oameni se află în sclavie. Cei mai mulți - 4,2 la mie - în fostul bloc socialist (minus



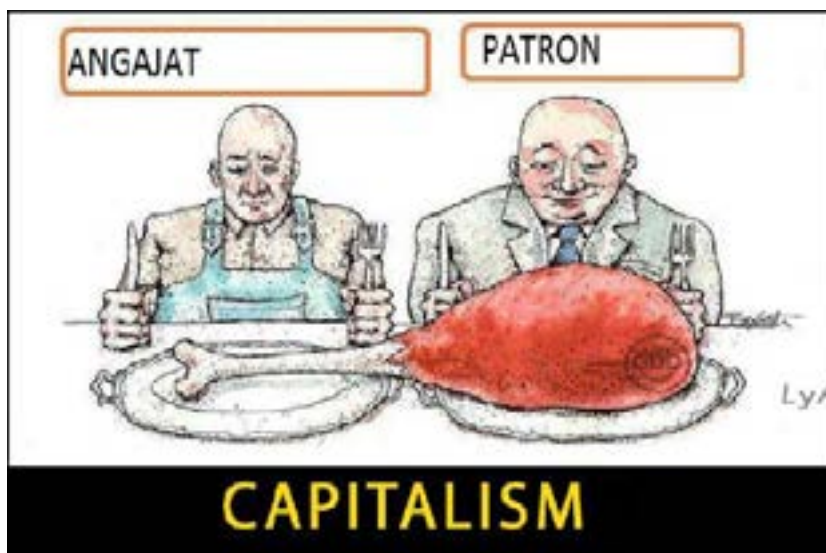
←
 țările aderente între timp la UE). Ce rușine pentru elitele anticomuniste! Dar de ce să ne mirăm, elitele de azi, adică trădătorii de ieri și oportuniștii de alaltăieri, nu cunosc rușinea. Cei mai puțini - 1,5 la mie - în occident, cel mai adesea emigranți, sau mai bine zis refugiați economici, mulți ajunși astfel tot datorită politicilor anticomuniste. Fiind făcute pe baza raportărilor, aceste studii ne avertizează că sunt foarte conservative.

Sclavia modernă e a treia cea mai profitabilă afacere ilegală, după cele cu droguri și arme. Prețul mediu a unui sclav este de 340 \$. Pentru prostituție urcă pe la 1895 \$, iar pentru cei înrobiți prin datorii coboară și până la 50..40 \$. Altă sursă vorbește de un preț mediu de 90 \$. Față de un sclav din „patria celor bravi și liberi”, ce în 1809 se vindea, în bani actuali, cu 40000 \$, prețul infim pe care îi au cei de azi ne arată că sunt o marfă abundentă, numai bună de uzat și aruncat. Profitul anual generat, în medie, de un sclav e de 3175 \$. Pentru prostituție urcă la 29210 \$, iar pentru cei înrobiți prin datorii coboară la 950 \$. Cândva, sclavii erau o investiție costisitoare, dar niciodată neprofitabilă. Acum sunt și ieftini și foarte profitabili...

Ne îndulcim cu o bucăciță de ciocolată, dar până în 40% din ciocolată se găsește amarul muncii sclavilor ce strâng fructele de cacao. Ei nu cunosc decât amarul vieții lor și amarul fructului de cacao, nu au gustat în viața lor o bucăciță de ciocolată. Călcăm pe covoare frumos colorate și nu ne gândim la viața gri a 9 sute de mii de sclavi și 4 sute de mii de copii din industria covoarelor din nordul Indiei. Ne înroșim ochii și urechile la calculatoare și telefoane tot mai „inteligente”, fără să știm că un material critic pentru „intelligență” lor vine în proporție de 10% din estul statului Congo, unde copii sunt forțați să sape galerii care de multe ori ajung să le fie mormântul. Ne orbesc diamantele cu a lor sclipire, așa tare încât pe sclavii ce extrag 4..20% dintre ele nu îi vedem, nici cele 25% dintre cele aflate deja în

vitrine nu ne apar mai puțin strălucitoare. Iar strălucirea a 90% dintre ele e dată și de munca aproape neplătită a șlefuitorilor indieni, zeci de mii dintre ei copii. Măncăm pești din oceanele lumii, dar ne-ar rămâne oasele în gât dacă am ști cum ajung unii la noi în farfurie - ca să mențină prețuri competitive, căpitanii thailandezi ajung să sechestreze sclavi pe vasele lor. Când reușesc să scape, la reîntoarcere în port sunt prinși de către poliția portuară și restituiți stăpânilor - pardon, angajatorilor! - contra unei sume. Sau, ajunși acum în posesia lor, îi licitează căruia dă mai mult și așa ajung prețurile mici la noi la raft. Prețuri mici, dar chiar și așa mari față de cele aduse de flota ajunsă fier vechi tot datorită acelorași politici anticomuniste.

O modalitate prin care statele dezvoltate își ajută capitaliștii să scadă costul muncii



este prin transferarea responsabilității vizelor emigranților către angajator. O responsabilitate primită bucuroși de patroni. Prin dereglementarea relațiilor de muncă între emigranți și angajatori, adică prin vulnerabilizarea și mai mare a emigranților, se ajunge la înrobirea aproape legală a populații întregi. Vezi doar Qatar, țara cu cei mai bogați locuitori - două milioane. Dar bogăția ajunge numai la 10%, restul nu sunt cetățeni, ci doar niște unelte bipede venite de peste mări și țări, bune de uzat și de aruncat. Încă pe atâtea unelte bipede mai sunt necesare să pregătească micul regat, cu petrodolari în exces, pentru campionatul mondială de fotbal din 2022. Sunt petrodolarii mai mulți ca nisipul deșertului, dar la muncitori tot cât

ploaia în deșert ajung... Dacă se păstrează aceleași condiții și același număr de muncitori, până la primul meci patru mii dintre ei vor fi morți. Nu neaparat în accidente de muncă, ci tineri în putere ce se sting. Un muncitor abuzat are doar două opțiuni, una mai rea decât cealaltă: fie pleacă de la stăpânul - pardon, angajatorul! - respectiv, fie rămâne. Dacă pleacă fără să primească viză de plecare de la angajator, viză ce e la discreția lui dacă o acordă sau nu, va ajunge un biped ilegal într-o țară străină și va ajunge să cunoască și mai bine statul de **DRE(A)PT(A)**. Dacă rămâne, nu știe cât va rămâne... în viață.

Acum sclavia se numește muncă forțată, iar comerțul cu sclavi - trafic de persoane. Dar e încurcat să stabilești ce înseamnă muncă forțată, când relațiile de muncă sunt dereglementate, iar „acordul liber consimțit”

se face între părți puternic inegale. Iar persoană ești doar dacă ai acte, în rest ești doar un biped pentru „statul de drept”, de dreapta. Însă reciproca nu e tocmai valabilă, dacă ai furat o pâine să spunem, vei face cunoștință cu „statul de drept”, chiar dacă nu ești o persoană, ci doar un biped. Așadar, condamnările pentru muncă forțată și trafic de persoane sunt foarte puține, raportat la amploarea fenomenului. În Mauritania numai un singur stăpân a fost

condamnat la ceva închisoare, deși o cincime din populație a rămas practic în sclavie.

Să nu uităm că statul și legile emise reflectă societatea, nu invers. Așadar, cu cât ar deveni sclavia mai comună, cu atât legile cu privire la ea ar devenii mai permissive, până la instituirea din nou a dreptului de proprietate a omului asupra omului. Scăderea ratei profitului cere creșterea ratei exploataării, și chiar dacă aceasta nu înseamnă neapărat scăderea traiului muncitorului în termeni absoluți, pe termen lung toate variantele ce nu prejudiciază muncitorul ar putea fi epuizate. Nu degeaba ne avertizau unii că avem de ales între socialism sau barbarie...

Tuns Daniel

În ultimele două decenii, România a devenit membră a UE și NATO, îndeplinind visul tuturor adeptilor „modelului occidental de dezvoltare”. Cu toate acestea, în ultimii ani, „umbra” lui Nicolae Ceaușescu, ultimul lider al României Socialiste, îi urmărește pe politicienii români. În conștiința colectivă a electoratului, “dictatorul”, executat prin împușcare în decembrie 1989, a parcurs calea de la cel mai detestat politician din istoria României până la cea de **EROU**

români este mai popular după moarte. Studiile sociologice prezintă imaginea unei societăți depresive. Peste 73% dintre participanții la sondaj cred că țara se

motiv pentru care românii sunt nostalgici după vremurile socialismului, motiv despre care sociologii români nici nu s-au gândit să întrebe. Cel mai adesea, alegătorii furioși acuză clasa politică nu doar de corupție sau incompetență, ci de trădare directă a intereselor naționale, trădare exprimată prin sprijinul „terapii de șoc” din partea FMI, precum și a privatizărilor abuzive în urma cărora companiile străine au cumpărat la un preț mic petrolul, gazul și industria țării. Cel mai probabil, România

**DACĂ DUMINICA VIITOARE AR AVEA LOC ALEGERI PREZIDENTIALE,
IAR “DICTATORUL” NICOLAE CEAUȘESCU AR FI TRĂIT,
EL AR FI DEVENIT PREȘEDINTE.
DE CE VISUL EUROPEAN S-A TRANSFORMAT
ÎNTR-O NOSTALGIE DUPĂ TRECUTUL SOCIALIST?**

îndreaptă spre o direcție greșită, în timp ce 69% sunt de părere că era mai bine pe vremea lui Ceaușescu. Visul european al multor români s-a transformat într-un coșmar



Nicolae Ceaușescu, Președintele Republicii Socialiste România

NAȚIONAL. 41% dintre români îl preferau în 2010 pe Ceaușescu, și el ar fi câștigat turul doi al alegerilor prezidențiale în fața oricărui politician român actual. Potrivit datelor prezentate de IRES, în ultimii patru ani cota de popularitate a lui Ceaușescu a atins un nivel fără precedent. Astfel, 66% dintre români l-ar vota acum pe Ceaușescu la prezidențiale, ceea ce înseamnă că el ar câștiga alegerile din primul tur în fața oricărui contracandidat. Putem, însă, presupune că liderul comuniștilor

european. Printre principalele avantaje ale trecutului socialist față de prezentul european, participanții la sondaj au enumerat locurile de muncă și siguranța zilei de mâine, ceea ce lipsește în condițiile actualei crize economice. Aproape o treime dintre persoanele chestionate cred că România ar fi trăit mai bine dacă regimul Ceaușescu nu ar fi fost răsturnat printr-o **lovitură de stat**.

Starea de spirit a utilizatorilor de rețele sociale din România scoate la iveală și un alt

duce dorul liderului, fie el și imperfect, dar care manifestă o anumită grijă față de țară.

În ciuda datelor sociologice, apare o întrebare: oare locuitorii Ucrainei, care doresc să ajungă în Europa, nu își vor aminti despre perioada Ianukovici cu aceeași căldură cu care își amintesc românii de Ceaușescu?

(Din: http://romanian.ruvr.ru/2014_04_23/Romanii-il-prefera-pe-CeauSescu-0251)

LA ADIO, BERE AZUGA!

Într-o societate în care , pentru a se justifica lipsurile din spitale prin pretextul că „este zi de post” , într-o societate în care, în numele democrației se



Fabrica de Bere Azuga în ruină

fură tot de la cel sărac , într-o societate în care suntem datori vânduți la străini, din cauza distrugerii economiei românești de către persoane rău intenționate , nu mai rămân decât câteva fabrici de distrus...

În perioada 1946 – 1989, se exploata foarte mult petrol, atât de mult încât mai și exportam.

Aveam și agricultura, dacă stăm să ne gândim puțin. Exportam cereale în cantități uriașe.

Pe Valea Prahovei erau multe uzine și fabrici, printre care : MEFIN Sinaia, Fabrica de

Hârtie Bușteni, Fabrica destilă Azuga, Fabrica de Postav Azuga, Bere Azuga și altele. Toate au fost vândute pe bucăți, după “privatizare”.

Cea mai importantă investiție locală a fost Fabrica de Bere, ridicată între 1898 și 1900. Ursus Breweries a cumpărat fabrica și după scurt timp a închis-o , motivându-și decizia prin faptul că starea tehnică a acesteia este sub standardele companiei și că unitatea de producție este mică. Bere cu tradiție și rețetă străveche, Azuga a fost „vedetă” în comunism. Produsă cu apă de munte din stațiune, berea Azuga era preferata prahovenilor, a bucureștenilor, dar și a altor locuitori din România .

În 1989, Azuga producea aproape 400.000 de hectolitri de bere anual dar, la distanță de aproape 20 de ani, în 2008, fabrica era aproape falimentară. Marca “Azuga” a fost cumpărată, însă de producătorul american SABMiller (adică Ursus Breweries, numele subsidiarei din România), cel mai mare producător de bere din lume, pentru 7,1 milioane de euro. La scurt timp după achiziție, activitatea fabricii din Azuga a fost oprită, însă, definitiv. Spațiile fostei fabrici au fost închiriate sau subînchiriate pentru diverse activități. “Cred că 60% din oamenii de pe Valea Prahovei lucrau aici”, spune Ion Cernea, fost angajat al fabricii.

Berea Azuga era la mare căutare printre români. ”Licoarea răcoroasă”, cum i se spunea, era produsă cu apă de munte din stațiune, pe gustul tuturor orășenilor. Cine avea vârsta propice consumului de alcool,

pe vremea lui Ceaușescu, își amintește că berea Azuga era lider de piață. Imbuteliată în sticlele de jumătate de litru, verzi sau brune, berea se vindea ca pâinea caldă. Înainte de ’89, când te duceai la mare, la plajă, luai și o bere Azuga. Acum, nu mai găsești decât ceva străin, iar la mare nu te mai duci decât foarte, foarte rar...



Fabrica de Bere Azuga în ruină

În luna martie 2014, Fabrica de Bere Azuga a fost dinamitată și făcută bucăți. Ca o ironie împotriva celor ce au dat ordin să se dărâme, turnul fabricii a căzut doar după câteva încercări de dinamitare a acestuia.

Priviți ce a mai rămas din această Fabrică, mândria Văii Prahovei cândva... Așa s-a procedat cu marea majoritate a economiei românești!

Julian Prahoveanu

Am lucrat destui ani la Fabrica de Rulmenți Bârlad, încă de când nu era decât un șantier.

Fabrica a fost construită după proiecte întocmite de institutul de proiectări GHIPRO-AVTO-TRACTORO-PROM Moscova. Șef de șantier a fost inginerul Dragomir Alexei, un deosebit de dotat inginer, care a condus cu deosebită competență toate lucrările începute în decembrie 1950 și terminate în aprilie 1953.

Primul rulment a fost fabricat în cinstea zilei de 1 Mai 1953 și a fost expus ca trofeu la Comitetul de Partid (PMR) al municipiului Bârlad.

Numărul total de muncitori și salariați, în prima perioadă, a fost de 2.000, ajungând prin 1970, la 4.000. Fabrica, proiectată pentru a produce un milion de rulmenți pe an, a ajuns prin 1960, numai cu dotarea

tehnică inițială, să producă două milioane de rulmenți anual, acest fapt constituind un foarte concret certificat de înaltă competență pentru inginerii sovietici, care au proiectat această atât de mare și atât de frumoasă fabrică.

Toate utilajele au sosit din Uniunea Sovietică în cursul anului 1951, utilaje care cuprindeau mașinile-unelte speciale pentru fabricarea rulmenților, dar și mașinile-unelte pentru atelierul de reparații mecanice și electrice, până și polizoarele - cele mai simple mașini unelte,

dar și aerotermele pentru instalațiile de încălzire. Tot ce a fost necesar pentru producerea rulmenților a sosit de la Sovietici.

Acest organ de la orice mașină și care se numește rulment, este de o înaltă tehnicitate, de o înaltă precizie, măsurată în microni, miimi de milimetru. Cum în țară nu se știa nimic despre tehnologia fabricării rulmenților, un grup de ingineri și maiștri a fost trimis la Moscova la Fabrica de Rulmenți 1-G.P.Z. să învețe această nouă tehnologie.



LA BÂRLAD, PRIMUL RULMENT A FOST FABRICAT ÎN CINSTEA ZILEI DE 1 MAI 1953



Dintre ingineri, rețin numele inginerului Răhăianu Oliviu, transferat ulterior la Rulmentul Brașov, promovată acolo în funcția de Director Tehnic, pe al inginerului Moldoveanu Simion, Constructor Șef și pe al ing. Gheorghiu Vasile, transferați și ei la Rulmentul Brașov. Dintre maiștri, rețin doar numele lui Ionescu Iancu, rămas la Bârlad, unde a rămas, printre alții, și inginerul Mărgineanu Vladimir din vechea gardă.

În vecinătatea fabricii, s-a construit o Școală Profesională mare, cu cămin la etaj, cu cantină la demisol, iar în oraș s-au construit primele blocuri de locuințe, dar și “Blocul Tineretului”, cu două etaje: unul pentru băieți și unul pentru fete, iar la parter o splendidă sală de mese cu înalte și impunătoare coloane, sală pe care bârlădenii au numit-o “Sala Coloanelor”, după numele renumitei

săli din Kremlin. Această sală, a devenit ulterior locul în care aveau loc petrecerile de nuntă ale tinerilor căsătoriți din Bârlad.



Referindu-mă la anul 1970, în această fabrică lucrau patru mii de oameni, care, în marea lor majoritate, părăsiseră coarneză plugului, produceau rulmenți, și câștigau prin muncă cinstită o viață îndestulată. Mulți își cumpărau televizor, unii chiar autoturism.

Inginerii și maiștri români au fost învățați să fabrice rulmenți la Fabrica I-G.P.Z. din

Moscova. Proiectul după care s-a construit frumoasa Fabrică de Rulmenți din Bârlad a fost realizat de ingineri sovietici în cadrul Institutului de Proiectări GHIPRO-AVTO-TRACTORO-PROM din Moscova. Toate acestea le-am primit de la Uniunea Sovietică, la numai cinci-șase ani de la devastatorul al doilea război mondial, devastator pentru noi, dar cu foarte mult mai devastator pentru Uniunea Sovietică - devastare la care a contribuit și armata noastră!

Cum am plătit toate acestea? Un țăran, de exemplu, era obligat să dea cotă la stat 20 kg de cartofi, 1,8 kg lână, cum scrie “documentat” un oarecare G. Drăgan în cărțuțica sa: “...așa se scrie istoria!”. Cu astfel de “biruri înrobitoare” s-a plătit Fabrica de Rulmenți din Bârlad!!!

Astăzi, această fabrică ce mai e, și a cui e?

Leonte Sava

Traversând bulevardul central al Capitalei coreene, trecem pe lângă **Statuia înfățișând calul înaripat CHOLIMA**, un fel de Pegas în mitologia coreeană.

Inaugurată pe 15 aprilie 1951, evident, o dată cu o aniversare a lui Kim, statuia are o înălțime de 46 de metri și este lucrată din peste 2.500.000 de blocuri de granit, având 360 de forme și mărimi diferite. Legendele coreene spun



Cartier de locuințe în inima Phenianului

că acest cal legendar era capabil să parcurgă la galop peste 400 de km pe zi și este astăzi asemuit cu voința de fier a poporului coreean.

Facem un scurt popas la **Arcul de Triumf**,

Un utilizator Yahoo:
De toată această mizerie, în care a ajuns țara și poporul român, se fac vinovați aproape toți aleșii care s-au perindat pe la putere, de la “revoluție”, până în prezent. Eu știu doar atât: că cismarul ăla de Ceaușescu, cu ceva sacrificii, este adevărat, în ‘89, nu

asemănător cu monumentul bucureștean, atât ca formă, cât și ca mărime. Inaugurat pe 14 aprilie 1982, la poalele Colinei Moran

PERIPLU ÎN ȚARA DIMINEȚILOR LINIȘTITE (3)

din inima Capitalei coreene, Arcul de Triumf al Phenianului are o înălțime de 60 de metri și o lățime de 52,5 metri, fiind construit din 10.500 de blocuri separate de granit și 4 plăci mari, afișând 24 de figuri umane ce ne introduc în scenele Războiului anti-japonez. Deasupra arcului există un balcon, a cărui fațadă lungă de 24 de metri și înaltă de 5 metri, este încrustată cu motive florale.

Tot în inima Capitalei, dar pe partea stângă a râului Daedong se află **Turnul Ideilor Ciuce**, inaugurat pe 15 aprilie 1982, cu ocazia celei de-a 70-a aniversări de la nașterea lui Kim Il Sung. Monumentul constă dintr-un obelisc înalt de 150 de metri, construit în întregime din piatră și care se termină cu flacăra Ideilor Ciuce, care are și ea 20 de metri înălțime și o

greutate de 50 de tone. O serie de lumini în mișcare sunt aprinse aici în unele nopți, fapt care face ca Turnul Ideilor Ciuce să fie vizibil chiar de la mare depărtare. La intrarea principală în turn găsim 600 de plăci de piatră provenite din 90 de țări ale lumii, de la grupuri pentru studiul ideilor ciuce sau de la asociații de prietenie cu Coreea de Nord, însă, din păcate, România lipsește...



Pop Ciprian

aveam niciun fel de datorie, ba aveam de luat vreo trei milioane de dolari, dacă nu mai mult.

CE SE MAI VORBEȘTE PE NET

Aveam industrie, agricultură și păduri,

stațiuni de creștere a animalelor și păsărilor, sere care produceau toată gama de zarzavaturi, asistență medicală GRATUITĂ, învățământ GRATUIT și performant și toată lumea avea serviciu și bani, cu care putea să-și satisfacă orice poftă (locuință, electrocasnice,





bani de concedii în stațiuni balneo sau de odihnă, care au ajuns ghetouri). Azi avem tot niște olteni la conducere, dar nu patrioți cum era Ceaușescu, ci niște hoți și impostori, care ar trebui judecați rapid pentru ce a fost judecat Ceaușescu, pe nedrept, adică pentru subminarea economiei naționale, sărăcirea țării și genocid asupra populației. Ar trebui strânși toți cei care s-au perindat la putere din '90 până în prezent, confiscate averile și băgați la pușcărie pe viață și folosiți la reconstrucția a ceea ce au distrus. Văd că deja securitatea, cu magistratura, poliția și jandarmeria au început să-și facă datoria și sunt singurii care pot salva țara de acești tâlhari, care se cred mai presus de legi. Noi le dorim SUCCES!

Ene Marin – 1:23 am May 3

Am criticat și guvernele și voi critica orice acțiune a oricui, care mi se pare incorectă, și este treaba noastră, a tuturor, să luăm atitudine împotriva celor care întrețin focare de război în întreaga lume și chiar aici, lângă noi.

Rușii nu sunt ușă de biserică, dar acum au dreptate! Au fost și trebuie să rămână teritoriile lor. Ucraina nu va putea gestiona aceste republici, străine lor, cu o populație majoritară covârșitoare rusă. Imperiul European a întins coarda prea mult, căutând să anexeze Ucraina la UE, pentru a-și implanta bazele militare NATO la granița Rusiei. Vă imaginați cum ar reacționa America, dacă Rusia ar forma o Uniune cu Mexicul, care să revendice Texasul alipit prin forța Americii?

Rusia s-a purtat decent până ce Europa, stârnită de americani, a întărâtat spiritele. Dacă Europa nu renunță la planurile sale, și America nu-și retrage trupele din Marea Neagră, aflate ilegal, va fi război mondial.

Țineți cu poporul, să nu vă rățaciți! Alianțe am mai avut și vom mai avea, dar poporul este unul singur. Așa trâncăneau și comuniștii pe vremea când făceam parte din Tratatul de la Varșovia... Mareșalul Antonescu a măturat

Odesa (astăzi are aceeași soartă și se va ridica din nou) într-o singură noapte, pentru că niște “teroriști” (partizani) au cutezat să atace un regiment la ei acasă. De parcă rușii nu mai aveau dreptul să se apere în țara lor... Cititi în istorie, să vedeți ce gândeau și cum comentau militarii de toate gradele, în lipsa superiorilor, evenimentele care nu corespundeau intereselor țării, deși executau ordinele primite.

De ce politicienii nu au organizat și nu organizează un referendum pentru a face parte din UE?

Pentru același motiv, ca și în Ucraina și în Republica Moldova - Nu le iese!

În timpul primului război mondial, ofițerii români din Ardealul ocupat au depus jurământ de credință regimului austro-ungar, iar când au fost puși să lupte împotriva românilor de peste Carpați au dezertat la români, sau au fost spânzurați de austrieci.

Gândiți-vă că și în Republica Moldova sunt români care nu vor în UE și alăturați rusofonilor care formează majoritatea. Ce vom face, îi vom ucide ?

Nu mai numărați avioanele, portavioanele, tancurile, vasele de luptă..., că nu sunt esențiale. Unii dintre dumneavoastră nu știți ce arme vor fi folosite cu prioritate. Va fi un război total, nimicitor! Tot Globul pământesc este în fierbere și dați apă la moară criminalilor lumii!

Iată ce declara un fost director CIA: „Dacă sancțiunile împotriva Moscovei vor continua, Rusia va lansa atacuri cibernetice devastatoare pentru economia SUA, avertizează experți militari americani. Acest tip de război poate aduce iadul pe pământ”, spune fostul director CIA, Leon Panetta. Foști oficiali în structurile de securitate din SUA au avertizat că Rusia ar putea începe “războiul cibernetic” împotriva Ucrainei și a Statelor Unite, în cazul în care tensiunile dintre cele două părți continuă să escaladeze. “Dacă vom trece la sancțiuni masive în toate sectoarele, rușii vor riposta într-un fel”, a declarat fostul șef în combaterea terorismului din SUA, Richard Clarke, care a

vorbit în cadrul unei Conferințe pe probleme de securitate cibernetică. “Rușii nu ne pot lovi cu sancțiuni de natură economică, dar pot declanșa un cyberatack. Ne pot ataca instituțiile financiare într-un mod în care ne-ar putea face să devenim vulnerabili și să înregistrăm pierderi masive în multe domenii”, a spus Clarke.

Fostul Secretar al Apărării, Leon Panetta, prezent și el la conferință, a spus că SUA ar trebui să concluzeze cu Ucraina pentru a pregăti o apărare împotriva acestui potențial cyberatack, relatează Huffington Post. “Am văzut cum Rusia a declanșat războiul cibernetic în Georgia. Am văzut unele elemente care au fost utilizate și în Crimeea”, a menționat Panetta. Totodată, el a atras atenția că cyberatack-ul va fi câmpul de luptă al viitorului, iar Rusia este al doilea stat ca potențial, după SUA, în acest domeniu.

“Complexitatea acestui tip de război îl face deosebit de periculos pentru oricine, inclusiv pentru noi. Poate aduce iadul pe pământ. Adversarii ne pot ataca prin propriile noastre sisteme informatice care gestionează rețeaua electrică, centralele nucleare, sistemul de transport, de alimentație cu apă, instituțiile financiare. Pot ataca orice”, a avertizat Panetta.

Vorbitorii au remarcat faptul că atacurile cibernetice sunt destul de frecvente la companiile americane. La începutul acestui an, hackerii au sustras datele personale și financiare a 110 milioane de cumpărători, dezvăluind vulnerabilitatea sistemelor de securitate ale marilor companii. Un studiu de anul trecut al Institutului Ponemon, care a cuprins 60 de companii din diferite sectoare de activitate, a constatat că acestea s-au confruntat în medie cu două atacuri în fiecare săptămână.

(<https://ro.stiri.yahoo.com/top--%C5%A3%C4%83rile-cu-cea-mai-bun%C4%83-calitate-a-vie%C5%A3ii-080438179.html>)

S-au împlinit, pe 5 mai, 196 de ani de la nașterea marelui dascăl al proletariatului - Karl Marx, genial gânditor, om de știință și revoluționar, fondator al socialismului științific, al materialismului dialectic și istoric și al economiei politice științifice. Marx, ajutat și de Engels, a întemeiat

doctrina comunistă, iar alții - în principal Lenin, Stalin, Mao Zedong, Kim Il Sung,

196 DE ANI DE LA NAȘTEREA LUI KARL MARX

Fidel Castro, Che Guevara, Ho și Min, iar la noi Gheorghe Gheorghiu-Dej și Nicolae

Ceaușescu - au pus-o în practică. Nu toți dintre discipolii lui Marx au știut la fel de mult să aplice marxismul în mod creator, însă fără a trăda principiile de bază. Fără îndoială că Lenin, Stalin și Mao Zedong se disting în calitatea de cei mai mari marxiști ai secolului XX.





Constatăm astăzi că, în cea mai mare parte, cele spuse de Marx sunt în continuare valabile. Evident că nu tot ce a spus Marx s-a adeverit, evident că nu tot ce a spus Marx în secolul XIX mai este valabil și azi. Însă principiile de bază ale marxismului, principii cum ar fi rolul exploatator al TUTUROR capitaliștilor, fără excepție, principii cum ar fi pauperizarea crescândă a celor ce



Karl Marx, 1872

muncesc, internaționalismul proletar, societatea fără clase - toate aceste principii de baza ale învățaturii lui Marx **sunt valabile și în ziua de azi**, iar cei care le neagă sunt cei mai mari dușmani ai mișcării comuniste!

Redacția

Anul acesta s-au împlinit 69 de ani de la istoricul 9 Mai 1945, zi în care Germania nazistă, care a declanșat cea de-a doua conflagrație mondială, a capitulat necondiționat după sângeroasele confruntări armate în care și-au jertfit viața cu eroism mulți ostași români, dar și mai mulți ai Armatei Roșii.

Chiar dacă astăzi se încearcă minimalizarea importanței acestei zile istorice și a contribuției semnificative a URSS la victoria împotriva fascismului, adevărul este că glorioasa Armată Roșie a fost cea care a pătruns prima în Berlin, împingându-l pe Hitler să-și pună capăt zilelor și făcând astfel să înceteze imensele pierderi de vieți omenești și materiale.

Cu prilejul comemorării Zilei Victoriei, în data de 8 mai 2014 a avut loc o ceremonie de depunere de coroane la Monumentul Ostașului Sovietic din București, la care au participat înalți oficiali ai Ambasadei Federației Ruse, reprezentanți ai Ministerului Apărării Naționale, membri ai Asociației Naționale a Veteranilor de Război, personalități culturale și ale societății civile.

De asemenea, au fost depuse coroane de flori și din partea Partidului Comunist Român și a Asociației de Prietenie Româno-Rusă (o ceremonie similară a avut loc și a doua zi, 9 mai 2014, la Cimitirul Central „Simuleasa” din Târgoviște).

Evenimentul a fost marcat de discursul Excelenței Sale, Ambasador Extraordinar și Plenipotențiar al Federației Ruse la București,

domnul Oleg Malginov, pe care îl redăm în continuare:

(Redacția)

9 MAI 1945 – ZIUA VICTORIEI ÎMPOTRIVA FASCISMULUI

„Dragi veterani-comatanți, stimate doamne, stimați domni!



E.S. Oleg Malginov, Ambasadorul Federației Ruse la București

Vă salut cordial pe toți, lângă monumentul ostașilor sovietici care și-au dat viețile pentru eliberarea României independente în anii celui de-al Doilea Război Mondial.

În această zi de mai, sărbătorim una dintre cele mai dragi și importante sărbători de-ale noastre, cea care are o semnificație eternă pentru toată umanitatea – **Ziua Marii Victoriei în lupta contra fascismului**. Victorie obținută prin suferință și devenită reală

datorită faptei eroice și a bărbăției soldaților și comandanților din toate fostele republici ale Uniunii Sovietice, datorită voinței lor neclintite și a eroismului. Milioane de oameni

sovietici, în lupta lor împotriva dușmanului de moarte, au suportat lipsuri, necazuri, și-au dat viețile pentru această zi senină. Marele

Război pentru Apărarea Patriei a fost cel mai distrugător și cel mai sângeros din cele pe care Europa și întreaga umanitate le-au avut de pățit. Și-au pierdut viețile 27 de milioane de concetățeni de-ai noștri. În cele 1418 de zile și de nopți, soldații Armatei Roșii au trecut prin toate focurile iadului și au ajuns acum 69 de ani la „bârlogul dușmanului”.

În mare parte, la realizarea acestei victorii au contribuit și cei care au muncit la partea sedentară în cele mai grele condiții, care au aprovizionat armata cu toate cele necesare, apărându-și Patria sub lozincă „*Totul pentru front, totul pentru Victorie!*”

Ziua de 9 mai ne mai aduce aminte și de marea frăție a popoarelor coaliției anti-Hitler. Lupta

eroică, pătrunsă de spirit de sacrificiu a poporului sovietic împotriva fascismului, în uniune cu alte țări ale coaliției anti-Hitler, inclusiv și cu România, care în luptele cu ocupanții hitleriști a pierdut 134 de mii de militari, a predeterminat destinul lumii, a răsturnat planurile fanaticilor nebuni privind realizarea dominației mondiale.

Războiul, care într-adevăr a aparținut



←
poporului, a adus și o victorie într-adevăr populară în lupta împotriva celor care au vrut să-și supună lumea întreagă, care au încercat să-și dicteze legile, care au împărțit popoarele la „cele de prima calitate” și „semioameni”.

Mii de monumente, mii de plăci comemorative aduc aminte nouă, generațiilor noi, de faptele eroice săvârșite de către părinții, bunicii, frații

noștri, de nenumăratele sacrificii făcute pentru realizarea acestei Mari Victorii.

Astăzi ne înclinăm cu toții față de ostașii-



Ziua Victoriei la Târgoviște - 2014

eliberatori, față de cei care au muncit la partea sedentară, față de toți cei care, fără să-și cruțe viața, au dobândit pentru noi pace și libertate, care au salvat lumea de la jugul fascist prin fapte de arme și muncă grea.

Eroismul și spiritul de sacrificiu, manifestate de generația timpurilor acestui război, vor rămâne pentru noi drept exemplu veșnic al fidelității și slujirii Patriei fără rezerve.

Sunte m

datorii veșnici ai biruitorilor, și datoria noastră sfântă este să păstrăm cu grijă memoria istorică, să ținem piept tuturor încercărilor de

a falsifica istoria și adevărul istoric. Aceasta trebuie făcut pentru viitorul pașnic și fericit. Să demascăm încercările de a diseca istoria, de a specula memoria, de a o denatura pentru placul conjuncturii politice instantanee, de a-i slăvi pe complicii naziștilor, de a-i pune în același șir pe ocupanți și pe eliberatori, pe călăi și pe victime.

Stimați veterani!

Vă felicit cordial cu prilejul Zilei Victoriei! Vă aparțin în întregime recunoștința noastră eternă, urările de sănătate bună, bunăstare și caldură.

Din tot sufletul vă doresc Dumneavoastră – celor care au venit astăzi aici – sănătate, tărie sufletească, cerul pașnic deasupra capului, toate bunele pământeste și La mulți ani!

Vă felicit cu sărbătoarea Ziua Victoriei!”

Partidul Comunist al Federației Ruse (PCFR) condus de Ghennadi Ziuganov a cerut organizațiilor sale, în cadrul unei reuniuni regionale, să continue lupta pentru restaurarea URSS, după cum informează agenția Prensa Latina. „Considerăm că restaurarea patriei unificate trebuie să fie un obiectiv strategic al organizațiilor noastre și pentru aceasta vom milita cu toată energia” – a declarat

Ziuganov la Consiliul uniunii partidelor comuniste din fosta URSS. Evenimentul s-a petrecut într-un sediu din nord-estul Moscovei. Au participat reprezentanți din Bielorusia, Ucraina, Armenia și alte republici ex-sovietice, conform unui reportaj difuzat de postul de televiziune Rossia.

COMUNIȘTII RUȘI SE PRONUNȚĂ PENTRU REFACEREA URSS

Liderul celei de a doua forțe politice din Rusia a cerut celorlalte partide să coopereze pentru reunificarea patriei comune „pentru că fără unirea Rusiei cu Bielorusia, Ucraina și alte națiuni frățești nu avem nici o perspectivă istorică”.

Rezoluția adoptată subliniază că toate partidele comuniste formate pe teritoriile fostei URSS, continuatoare ale idealurilor comuniste, trebuie să își unească eforturile în lupta pentru reorientarea țărilor lor spre socialism și spre puterea sovietelor. Textul formulează cerința creării unui stat unificat, similar celui care era format din cele 15 republici până în decembrie 1991.

Alte strategii ale comuniștilor se referă la



Ghennadi Adreevici Ziuganov, Prim-secretar al PCFR

coordonarea acțiunilor și pozițiilor comune împotriva manifestărilor anticomuniste, fasciste, împotriva globalizării capitaliste și împotriva planurilor expansioniste ale NATO.

Secția ideologică și de propagandă a PCR

CUBANEZII DENUNȚĂ CENZURA SUA

1. Mediile cubaneze au denunțat cenzurarea pe Facebook a paginii intelectualului Raul Antonio Capote, în contextul marcat de folosirea subversivă a rețelelor sociale din partea guvernului american contra țării noastre.

Conform unui raport al televiziunii naționale, profesorul și scriitorul revoluționar nu a fost informat despre cauzele pentru care s-a luat asemenea măsură, chiar dacă pe pagina sa nu există pornografie sau incitare la violență și nici nu folosește un limbaj murdar.





Fiind și ex-agent al siguranței statului cubanez, este recunoscut că a expus planurile Agenției Centrale de Inteligență (CIA) de influențare a sectorului cultural pentru a submina ordinea politică din Cuba.

În felul acesta, cenzurarea rețelei sociale Facebook a lui Capote se face într-o conjunctură marcată de recente denunțări în jurul rețelei ilegale de comunicații ZunZuneo, creată de Agenția Statelor Unite pentru Dezvoltare Internațională (USAID), pentru a promova subversiunea contra Cubei.

Acest scandal a izbucnit la începutul lunii aprilie, când agenția de presă americană Associated Press a dezvăluit planul guvernului american de a crea o rețea de comunicații cu scopul de a câștiga popularitate printre tinerii cubanezi, pentru ca apoi să-i împingă spre dizidență.

(24 aprilie 2014, Havana, Prensa Latina)

2. Senatul SUA a ordonat joi o revizuire a așa-numitului ”Twitter cubanez” și a Agenției Statelor Unite pentru Dezvoltare Internațională (USAID), predarea întregii documentații a acestei platforme subversive contra Cubei.

Comisia de Relații Externe a Camerei superioare a solicitat și să cunoască mesajele pe care Guvernul sau cei contractați le transmit abonaților din Insulă, afirmând că destinatarii nu au fost informați niciodată de implicarea Guvernului american în numita rețea de Comunicații.

Congresul întreprinde o investigație a cazului, după ce agenția de știri Associated Press

(AP) a divulgat că rețeaua a fost creată pentru a submina Guvernul din Insulă și că a utilizat companii de fațadă și bănci din străinătate.

Membrii comisiei Senatului au dezbătut joi dacă USAID ar trebui să desfășoare acest tip de operații de spionaj, o treabă tradițională a CIA și a altor agenții de spionaj.

Decizia a fost luată după audieri în trei zile, într-una a compărut administratorul agenției, Rajiv Shah, care a încercat să justifice aceste acțiuni contra cubanezilor.

Senatorul Patrik Leahy, președinte al subcomisiei de Alocății pentru operațiunile din străinătate, a spus că nu a fost niciodată informat de operațiune, punând la îndoială afirmațiile lui Shah că Congresul ar avea vreo cunoștință de acest lucru.

De asemenea, a asigurat că funcționari ai USAID se plâng că programele secrete ale agenției le pun viața în pericol.

(din JUVENTUD REBELDE.CU)

3. Întreprinderea cubaneză de telecomunicații ETECSA a denunțat, într-o conferință de presă, folosirea platformei de servicii de telecomunicații în scopuri ilicite contra Cubei.

Daniel Ramos Fernandez, șef de operațiuni și siguranță a ETECSA, a reiterat mediilor prezente la Centrul Internațional de Presă că Statele Unite au creat în secret un Twitter cubanez care a provocat instabilitate în telecomunicațiile din Insulă. Ramos a subliniat că în anul 2009 a fost detectată trimiterea de mesaje masive în forma de spam profitând de celebrarea ”Concertului pentru Pace”. Într-un interval de 5 sau 6 zile au

fost detectate 300 000 de mesaje de acest tip.

Acest serviciu ilegal a provocat congestionarea rețelelor ETECSA și a afectat calitatea serviciului, pentru că acestea nu sunt configurate pentru acesta, a denunțat directorul ETECSA. El a mai adăugat că ZunZuneo nu este singura platformă care a operat astfel, și se pot menționa și altele: Piramideo, Martinoticias și Diario de Cuba, care continuă să fie active.

ETECSA condamnă folosirea ilegală a bazei de date fără consimțământul său și reiterează că acest tip de operațiuni nu va afecta în nici un fel planul de dezvoltare pe care-l are întreprinderea pentru a amplifica accesul la Internet a întregii populații, în pofida blocadei americane... că au fost create profile ilegale a celor 500.000 de beneficiari care sunt cuprinși în baza de date, pe segmente de vârstă, sex, stare civilă, afiliere politică și altele. Prin urmare, au fost violate reglementările internaționale, care interzic folosirea de mesaje spam și altele legate de intimitatea informației... în total au fost violate 11 reglementări ale UIT cu acest caz.

În răspunsul la întrebările presei, șeful de operații și siguranță a ETECSA a răspuns: „Există mecanisme comerciale cu operatorii noștri, prin care denunțăm folosirea mesajelor spam contra rețelelor noastre. Suntem o întreprindere și ne conducem după contractele comerciale. Oiectivele noastre pentru acest an sunt acelea de a lărgi accesul la Internet pentru toată populația. Nu acesta era cel al ZunZuneo, scopul lui era să atace rețelele cubaneze.”

(Cubamimrex)

CUBA MENȚINE DE 55 DE ANI CARACTERUL SOCIALIST AL REVOLUȚIEI

Cuba actualizează modelul economic și social, dar menține caracterul socialist al Revoluției, proclamat într-o zi ca aceea de astăzi, acum 55 de ani.

Pentru aceasta, continuă implementarea măsurilor care cuprind noi forme de producție, cum este sectorul muncii private și al cooperativelor, printre alte măsuri destinate edificării unui socialism prosper și sustenabil.

Liderul istoric al Revoluției cubaneze, Fidel Castro, spunea că „*aceasta este Revoluția socialistă și democratică a celor umili, cu cei umili și pentru cei umili*”.

„*Și pentru această revoluție a oamenilor simpli, pentru oamenii simpli și prin ei, suntem dispuși să ne dăm viața*”, a spus la 16 aprilie 1961, în fața unei mulțimi de cubanezi îndurerați, care însoțeau pe



Fidel Alejandro Castro Ruz



←
ultimul drum victimele bombardamentului mercenarilor comis cu o zi înainte.

Sâmbătă, 15 aprilie 1961, avioane inamice, camuflurate cu însemnele Forțelor Armate Revoluționare, au bombardat aeroportul din Ciudad Libertad (capitala), baza aeriană de la San Antonio de los Baños, la sud-est, și aerodromul orașului estic Santiago de Cuba.

Spune istoria că poporul s-a mobilizat spre bulevardele havaneze 23 și 12, în apropierea Cimitirului Colon. În balcoane fluturau drapele cubaneze și se aruncau flori.

Cortegiul funerar și marșul miilor de persoane s-au oprit la intersecția istorică de pe atunci, 23 și 12, unde Fidel Castro s-a adresat mulțimii.

Făcând aluzie la guvernul de la Washington,

liderul a spus: „*Asta nu ne-o pot ierta, că suntem aici, sub nasul lor, și că am făcut o Revoluție socialistă chiar sub nasul Statelor Unite!*”. În acest fel, Revoluția cubaneză declara, lumii și Washingtonului, caracterul său socialist.

Atunci a acuzat administrația americană că împiedică marșul pașnic al națiunii cubaneze, că distruge resursele economice ale poporului și viața cetățenilor, și a cerut acestei țări să-și asume responsabilitatea pentru agresiunea comisă.

Aceste fapte ne vor fi învățăminte, aceste fapte dureroase ne vor ilustra și ne vor arăta, poate cu mai mare claritate, caniciun altul până astăzi, ce înseamnă imperialismul, a afirmat.

Imaginea armelor ridicate de

mâini de bărbați și femei a immortalizat sprijinul total pentru cursul pe care îl lua de atunci procesul revoluționar care continuă și astăzi în Insula caraibiană.

Fidel Castro, în acest discurs, a mai prevăzut și agresiunea care se cocea și care s-a produs două zile mai târziu la Playa Giron (Golful Porcilor).

În mai puțin de 72 de ore, recent înființatele Miliții Naționale Revoluționare, împreună cu forțele Armatei Insurecționale și de Poliție, i-au învins pe invadatori și au reușit astfel prima înfrângere a Statelor Unite în America Latină.

Agencia Prensa Latina

HAVANA, 16 aprilie

UN APEL PENTRU PACE DIN PARTEA VENEZUELEI

Nicolas Maduro Moms, Președintele Venezuelei:

Recentele proteste din Venezuela au atras atenția comunității internaționale. O mare parte a știrilor transmise de mediile internaționale a distorsionat realitatea din țara mea și întâmplările actuale.

Noi, venezuelenii, suntem mândri de democrația noastră. Am construit o mișcare democratică și participativă de la bază, ceea ce a asigurat ca atât puterea cât și resursele să fie distribuite în mod egal poporului.

În opinia Națiunilor Unite și a Băncii Mondiale, Venezuela a redus în mod considerabil inegalitatea, transformându-se dintr-una din țările latino-americane cu cele mai pronunțate inegalități, în 1998, într-o țară cu cele mai rare dovezi de inegalitate de pe continent, în ziua de azi. Am redus enorm sărăcia - de la 29% în 1998, la 19,6% în 2013. În aceeași perioadă, sărăcia extremă a scăzut de la 21,5% la 6,5%.

Am creat, de asemenea, programe sociale emblematică în domeniul sănătății și educației, gratuite și accesibile tuturor locuitorilor țării. Aceste extraordinare realizări sociale s-au înfăptuit, în mare parte, prin redistribuirea și folosirea veniturilor provenite din petrolul venezuelean.

Dacă politicile noastre sociale au îmbunătățit viața cetățenilor, guvernul a trebuit să se confrunte, în schimb, în ultimele 16 luni, cu serioase probleme economice, care includ inflația și lipsa de pe piață a unor produse pentru consumul de bază. Continuăm căutarea de soluții printr-o serie de măsuri, între care un nou sistem de schimb pentru devize, care deja a redus inflația în ultimele săptămâni, și prin monitorizarea întreprinderilor, cu scopul de a ne asigura că nu recurgem la speculă și nu stochează produsele.

În plus, Venezuela a avut de suferit din pricina înaltei rate a criminalității, pe care o combatem în clipa de față prin crearea unui corp de poliție națională, întărind în același timp cooperarea dintre comunități, poliție și reforma din sistemul penitenciar.

Din 1998, mișcarea creată de Hugo Chavez a fost câștigătoare în 18 sesiuni electorale: prezidențiale, parlamentare și locale, datorită unui proces electoral pe care președintele nord-american Jimmy Carter l-a numit

„cel mai bun din lume”. Recent, partidul nostru, Partidul Socialist din Venezuela, a obținut o majoritate zdrobitoare în alegerile pentru primari din 2013, câștigând 255 municipii din totalul de 335.

În ultima decadă, participarea populară în politica Venezuelei a căpătat accente dramatice. Ca ex-sindicalist, cred profund în dreptul de asociere și datoria civică de manifestare a preocupărilor legitime prin intermediul protestelor pașnice, pentru a garanta supremația justiției.

Toate acestea desmint afirmațiile unor politicieni din Stalele Unite și ale unei mari părți a mass-mediei, care susțin că Venezuela este deficitară în materie de democrație și că protestele actuale reprezintă o stare de spirit majoritară. Dimpotrivă, marea parte a protestelor împotriva guvernului sunt inițiate

de către sectoarele cele mai înstărite ale societății, aflate în opoziție, care încearcă să răstoarne reușitele procesului revoluționar de care a beneficiat imensa majoritate a venezuelenilor.

Manifestanți antigubernamentali

au atacat fizic, producând daune clinicilor de stat, au dat foc universității din statul Tachira și au lansat bombe molotov și pietre spre autobuzele de transport public,

→



Nicolas Maduro Momo, Președintele Venezuelei



pline de călători. Au atacat, de asemenea, instituții publice, aruncând pietre și torțe spre birourile Tribunalului Suprem, ale imobilului telefoanelor CANTV și ale Fiscului. Aceste acțiuni violente au produs daune în valoare de miliarde de dolari. Din acest motiv, ele nu au primit niciun sprijin din partea cartierelor sărace și a clasei muncitoare.

Obiectivul manifestațiilor este unul singur: răsturnarea neconstituțională a guvernului ales în mod democratic. Liderii antiguvernamentali au fost clari în acest sens în ianuarie, când și-au lansat campania, angajându-se „să provoace haos în stradă”. Persoanele preocupate cu adevărat, care au de adus critici ce merită discutate, în legătură cu situația economică sau nesiguranța din țară, sunt subminate de lideri ai opoziției cu o agendă antidemocratică și violentă.

În urma celor două luni scurse, 36 de persoane au fost asasinat. Manifestanții sunt direct responsabili pentru mai mult de jumătate din victimele ucise. Șase membri ai Gărzii Naționale au fost asinați; alți cetățeni au fost uciși în timp ce încercau să îndepărteze obstacolele cu care manifestații blocaseră circulația.

Doar o infimă parte dintre funcționarii forțelor de securitate a luat parte la violențe, soldate cu câteva persoane ucise. Acestea sunt acțiuni ilegale și lamentabile, iar guvernul venezuelean a răspuns prin arestarea lor.

Am creat un Consiliu al Drepturilor Omului care să cerceteze toate incidentele legate de aceste proteste. Fiecare victimă are dreptul la justiție, și fiecare autor - fie el apărător sau opozant guvernului - va trebui să dea socoteală pentru acțiunile sale.

În Statele Unite, aceste evenimente au fost prezentate în mod diferit, manifestații fiind descriși ca „pașnici”, în timp ce guvernul este acuzat de violență și represiune. În varianta lor, guvernul Statelor Unite pare a fi de partea poporului Venezuelei, când, de fapt, guvernul Statelor Unite se află de partea

celor 1% care vor să târască din nou țara noastră spre o epocă în care 99% din cetățeni erau excluși din viața politică și doar elita, incluzând și întreprinderile nord-americane, beneficiau de petrolul venezuelean.

Să nu uităm că unii dintre cei care au sprijinit înlăturarea ilegală a guvernului democratic ales în Venezuela în anul 2002, sunt liderii protestelor de astăzi. Cei angajați în lovitura din 2002 au procedat la dizolvarea imediată a Tribunalului Suprem, a Adunării Naționale și la anularea Constituției. Astăzi, aceiași instigatori la violență, care încearcă să execute acțiuni neconstituționale în același mod, trebuie aduși în fața justiției.

Guvernul Statelor Unite a sprijinit lovitura din 2002, recunoscând imediat guvernul pucist, în ciuda comportamentului său antidemocratic. În zilele noastre, guvernul lui Obama cheltuiește anual mai mult de 5 milioane de dolari pentru sprijinirea mișcărilor de opoziție din Venezuela și actualmente este supus Congresului un proiect de lege pentru un buget adițional de 15 milioane de dolari în favoarea organizațiilor antiguvernamentale.

În prezent, Congresul SUA decide dacă va impune sancțiuni de pedeapsă a Venezuelei, sancțiuni care, într-un final, vor afecta sectoarele cele mai sărace ale națiunii noastre. Sper ca poporul nord-american, în cunoștință de cauză, să-și exprime părerea că Venezuela și poporul său nu merită o asemenea pedeapsă, și să ceară liderilor săi să se abțină de la aceste sancțiuni.

Este acum momentul dialogului și al diplomației. În Venezuela, am întins mâna opoziției. Am acceptat, de asemenea, recomandările Uniunii Națiunilor Americii de Sud de a participa, în calitate de martori, la dialogul nostru cu opoziția.

Am lansat, de asemenea, un apel public către președintele Barack Obama, în care ne exprimăm dorința de face un nou schimb de ambasadori. Sperăm ca administrația sa, ca și elementele mai puțin radicale ale opoziției interne

venezuelene, să răspundă în mod reciproc.

Venezuela are nevoie de pace. Venezuela are nevoie de dialog, Venezuela trebuie să meargă înainte. Spunem bun-venit oricărei persoane care dorește sincer să ne ajute în atingerea acestor obiective.

Ministerul Puterii Populare pentru Relații Externe al Venezuelei, Ambasada din România

VERSURI DIN ITALIA

Avem rege și regină
Ce nu știu limba română,
Dar cu capital regesc
Pe pământul românesc.

Ca să ne lăsați în pace,
Vă dăm totul ce vă place:
Tablouri, aur, icoane
Și tren cu nouă vagoane.

România, floare rară,
Ți-au plecat fiii din țară!
Ca să-nceap-o viață nouă,
Și-au rupt oasele în două...

Și-au venit „investitori”
Să cumpere tot ce vor
Și pământul cu hectarul,
Ca să ne comande Neamul

„Unde ești tu, Țepeș Doamne”,
Să-i transformi pe-acești mișei,
După ce ne-au vândut țara,
În pitici și-n pitice!

G.

Adresa redacției:

Strada Episcop Radu, Nr. 31, București, sector 2, cod poștal 020752

Colectivul redacțional:

Petre Ignat:	Director (tel: 0766746682)
Alexandru Voicu:	Redactor Șef (dalexvoicu@gmail.com ; tel: 0724387629)
Daniel Filimon:	Redactor
Cristina Ignatencu:	Design / Tehnoredactare
Contact redacție:	scanteiaasociatia@gmail.com